

INTRO

แสงแรกของรุ่งอรุณสาดลอดระหว่างตึกระฟ้า

ฉันยกกล้องขึ้นแนบตาสูดลมหายใจเข้าลึก

แล้วชัตเตอร์ดังขึ้นเป็นจังหวะ

แฮะ แฮะ แฮะ

“เจ๋งมาก... ลิลิน”

เสียงพิมพ์ผ่านแว่นตา หลุดออกมาพร้อมรอยยิ้มบางบนใบหน้า

ความภูมิใจอันวาบในอก เหมือนแสงอาทิตย์ที่เพิ่งเริ่มทอ

บนตาดฟ้าของตึกสูงเด่น

เสียงรถราและฝูงชนด้านล่างประสานกันเป็นจังหวะชีวิตของเมืองใหญ่

แต่สำหรับฉัน... ลิลิน ช่างภาพนักข่าวฟรีแลนซ์

สายตาและกล้องคู่ใจ มักเก็บเรื่องเล็ก ๆ ที่ใครหลายคนมองข้ามไป

เพราะทุกภาพ...

ล้วนมีเรื่องเล่าของมันเสมอ

พ่อคือแรงบันดาลใจของฉัน

เขาทิ้งไว้เพียงความทรงจำและ กล้องตัวเก่า พร้อมกับคอนโดเล็ก ๆ ในย่าน

แออัดกลางใจเมือง ที่ฉันอาศัยอยู่กับแม่

แม้มักเจ็บ แต่ความรักของเธอ...อบอุ่นเหมือนมหานคร

บางครั้งสวดยเกินจริง บางครั้งมีดมนและเหนียวล้า

แต่เราสองคนสัญญากันว่า จะไม่ถอย

แม้บิลค่าใช้จ่ายจะยาวเป็นหางว่าว

จนวันหนึ่ง...เหมือนพระเจ้าจะยื่นแสงเล็ก ๆ เข้ามาในหัวใจของฉัน

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น พร้อมกับน้ำเสียงปลายสายที่ชัดเจน

“สวัสดีครับ คุณลิลินใช่ไหมครับ? ผมมาจากบริษัท Stride X

เราต้องการคุณสำหรับ งานพิเศษ...ระดับประเทศ

รายละเอียดจะส่งให้ทางอีเมลนะครับ รบกวนยืนยันกลับด้วย”

นั่นคือ...จุดเริ่มต้น และเปลี่ยน ทุกสิ่ง

เมื่อใครบางคน...

ก้าวเข้ามา และหัวใจฉันโดยไม่รู้ตัว

บทที่ 1. ในเงา

✿ หนึ่งสัปดาห์ก่อน

ในคาเฟ่ทรูกลางใจเมือง เสียงกาแฟบดกับเครื่องชงดังคลอเบา ๆ เป็นฉากหลัง

“ลิลิน แก่ไม่หางานประจำทำบ้างล่ะ งานฟรีแลนซ์รายได้ไม่แน่นอนนะ”

แนนซี่ เพื่อนสนิทสมัยมัธยมปลายของฉัน นั่งหลังตรงอยู่ตรงข้าม นิ้วเรียวยาวเล็บสีแดงเด่นยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบอย่างอ้อยอิ่ง ก่อนจะวางถ้วยลง แล้วขยี้คำพูดด้วยน้ำเสียงกวน ๆ

“หรือไม่ว่า...หาผู้ชายรวย ๆ สักคนดูสิ”

ฉันเลิกคิ้ว ตอบกลับไปด้วยตรงไปตรงมา

“ไม่ตกลงนะ แนนซี่”

“โอ๊ย ฉันพูดเล่นนะ... อย่าทำหน้าเหมือนเพิ่งเติมโบท็อกมาสิ”

แนนซี่ยื่นมือมาสัมผัสมือฉัน สายตาเต็มไปด้วยความเข้าใจ

“ฉันช่วยแกได้อยู่แล้ว”

จากนั้น เธอล้วงเงินปึกหนึ่งออกมาจากกระเป๋าแบรนด์เนมใบหรู แล้วเลื่อนเงินก้อนนั้นมาตรงหน้าฉัน

“รับไปเถอะ คิดซะว่าฉันให้ยืม”

ฉันถอนหายใจยาว มองแววตาเพื่อนสนิทที่เหมือนกำลังบอกว่า

‘ไม่ต้องเกรงใจ’ ก่อนหลบตาต่ำ.. แต่ทันทีที่นึกถึงหน้าแม่

ความตื้อตึงทั้งหมดก็ละลายไป

สุดท้าย...ฉันยอมรับเงินก้อนนั้นไว้ แม้ในใจยังเต็มไปด้วยความลังเล

แนนซึ่งเป็นเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของฉันตั้งแต่สมัยมัธยมปลายหลังจาก

เรียนจบ เราก็แยกย้ายไปตามเส้นทางของตัวเอง

เธอไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ และเมื่อจบมหาวิทยาลัย ก็แต่งงานกับชาย

หนุ่มที่ครอบครัวจัดหาให้..ชายผู้มีฐานะร่ำรวยระดับมหาเศรษฐี

“เนี่ย...จะมีงานสำคัญระดับประเทศงานหนึ่ง บริษัทชื่อดัง”

แนนชี้พูดด้วยแววตาเป็นประกาย

“เธอลองส่งโปรไฟล์เข้าไปสิ

ฉันจะส่งข้อมูลให้ทางแชนนะ”

แนนที่ย้ำชัด พยายามมือเขย่าแขนฉันเบา ๆ อย่างตื่นเต้น

เหมือนนี่เป็นเรื่องใหญ่ที่สุดที่น่าลุ้นในตอนนี

“แล้วก็เสนอโปรไฟล์ของเธอไปเลย ลิน!”

ฉันพยักหน้า ยกมืออ่อน เพราะในใจแอบรู้สึกอับอายและขอบคุณเพื่อน

คนนี้ ที่ยังอยู่ข้างฉันเสมอ แม้เส้นทางชีวิตจะต่างกัน

และบางที...นี่อาจเป็น โอกาสที่จะเปลี่ยนชีวิตฉันได้จริง ๆก็ได้
ป๊ป! ป๊ป!

“เดี่ยวเจอกันอีกนะ มาตรงเวลาพอดี”

แนนซี่หันไปมองรถเบนซ์หรูที่จอดติดเครื่องรออยู่หน้าร้าน

“ไว้เจอกันนะ ลิลิน” เธอพูดด้วยรอยยิ้มพลางยึดตัวขึ้น

“ได้สิ แล้วเจอกัน ” ดวงตาฉันมองตามร่างที่เดินอย่างมั่นใจออกจากร้าน

หายไปกับรถหรูที่เคลื่อนออก

เสียงประตูร้านปิดเบา ๆ ทั้งไว้เพื่งกลิ่นกาแฟหอมกรุ่นกับความเงียบที่
ค่อย ๆ กลืนเข้ามาบนโต๊ะ

ฉันนั่งนิ่ง สูดกลิ่นอโรมาของกาแฟเข้าลึก พยายามปรับลมหายใจให้คงที่
แล้วจู่ ๆ ประกายบางอย่างก็แวบขึ้นในหัว แรงผลักดันบางอย่างพลุ่งขึ้น
ทันที

ฉันคว้ากระเป๋าไว้แน่น

ใช่ นี่แหละ ลิลิน... ถ้าไม่ลองตอนนี้ แล้วจะเมื่อไหร่กัน?

ฉันควมเวสป้าสีขาว ลัดเลาะผ่านการจราจรแน่นขนัดกลางกรุง เสียงแตร

เสียงเครื่องยนต์ เสียงชีวิตของเมืองหลวงดังระงมรอบตัว

แต่ในหัวฉัน มีเพียงจุดหมายเดียว

ไม่นานนัก ฉันก็มาถึงหน้าสำนักงาน 'Bangkok Insight'

ป้ายโลหะสีเงินสะท้อนแสงแดดยามบ่าย ดูสง่าท่ามกลางตึกสูงรอบด้าน

ประตูกระจกใสสะท้อนเงาผู้คนที่เดินผ่านไปมา

เสียงรongsทำสั่นสูงกระทบพื้นหินปูทาง ผสานกับเสียงรถรา...

เป็นจังหวะของเมือง ที่ไม่เคยหยุดเดิน

หน้าสำนักงานเต็มไปด้วย ความเร่งรีบและความเป็นมืออาชีพ

นักข่าวและผู้ช่วยถือแฟ้มและสมุดบันทึกเดินเข้าออก

ฉันยืนอยู่ตรงนั้น สะพายกระเป๋าที่ข้างในมีทั้งแฟ้มบทความและกล้อง

Leica M6 สดุดมหายใจเข้าลึก ก่อนก้าวผ่านประตูกระจกใส ติดต่อแลกเปลี่ยน

บัตรตามชั้นตอน แล้วนั่งรออยู่หน้าห้อง บก....เหมือนทุกครั้งที่เคยทำมา

แต่ถึงอย่างนั้น ความตื่นเต้นก็ยังแทรกเข้ามา หัวใจเต้นแรงราวกับกำลัง

จะกดชัตเตอร์

เพื่อถ่าย ข้อความสำคัญที่สุดในชีวิต

...

“สวัสดิ์ค่ะ ดิฉันลิลิน มานำเสนอคอลัมน์บทความและภาพถ่ายค่ะ”

บก.หญิงสูงวัยเงยหน้าขึ้นมองฉันผ่านกรอบแว่น ใบหน้าสงบนิ่งจนยากจะ

เดาอารมณ์

เธอพลิกแฟ้มในมืออย่างช้า ๆ นิ้วที่เต็มไปด้วยร่องรอยของเวลาแต่ละผ่าน
ภาพถ่ายทีละใบ

ภาพเหล่านั้น... คือชีวิตเล็ก ๆ ของชีวิตกลางเมือง

ผู้คนธรรมดา แสงไฟริมถนน ความเหงาที่แอบซ่อนในรอยยิ้ม

บทความของฉันบอกเล่าเรื่องราวเดียวกัน ด้วยถ้อยคำเรียบง่าย

แต่ฉันใส่ใจหัวใจทั้งหมดลงไปในทุกบรรทัดนั้น

เธอขมวดคิ้วเล็กน้อย ก่อนเอ่ยเสียงเรียบ

“น่าสนใจ... แต่เราต้องพิจารณาอีกที”

คำตอบนั้นสั้น แต่หนักแน่นพอจะสะกิดหัวใจฉันให้กระตุก

ความตื่นเต้นที่มีเริ่มเจือด้วยความผิดหวัง แต่ฉันไม่ยอมแพ้ง่าย ๆ

“ฉันยังเขียนได้ดีกว่านี้ค่ะ ขอให้ฉันเสนออีกครั้งได้ไหม?”

ฉันพูดรวดเดียว รวากับกลัวว่าความกล้าจะหลุดหายไปพร้อมกับลม
หายใจ

บก.เรียบไปชั่วอึดใจ ก่อนตอบเรียบ ๆ

“เธอลองเสนอมามากี่ละกัน ตอนนี้ฉันมีบทความจากนักข่าวช่างภาพหลายคน

ฉันต้องคัด” เสียงเธอนุ่มแต่ชัดเจน “แล้วฉันจะติดต่อกลับไป”

ฉันนั่ง อ้าอึ้งอยู่ครู่หนึ่งผืนยิ้มแห้ง ๆ ออกมา แล้วเดินออกมาอย่างเงิบงัน
แต่ในขณะที่ก้าวออกจากห้อง... สายตาฉันปรายมองหญิงอีกคนที่เดิน
สวนเข้ามา เธอสูงเพรียว แต่งตัวเรียบหรู ผมดำยาวเป็นลอนสวยรวากับจัด
ทรงมาอย่างตั้งใจ ใบหน้าคมคาย ดวงตาคมส่องประกาย มีออร่าแบบมือ
อาชีพชัดเจน

ดูจากการแต่งตัวแล้ว... สายงานเดียวกัน *คล้ายคล้ายคล้ายคลาว่า* หล่อน
นั่น *ซื่อดังชะด้วย*

ทันทีที่พ้นขอบประตูกระจก
ท่ามกลางผู้คนที่เดินขวักไขว่และลมร้อนของเมืองหลวง
เสียงฉันหลุดออกมาแผ่วเบา รวบรวมที่ถูกต้องที่สุดบดบัง
“เฮ้อ... ลิลิน...”
“ฉันควรทำยังไงต่อไปดี...?”

บทที่2 .แสงแรกของเมือง

ฉันลืมตาขึ้นก่อนฟ้าสว่าง..

เสียงเอะอะโวยวายจากซอยด้านล่างดังทะลุขึ้นมาถึงชั้นสองของคนโต
แสงนีออนจากป้ายโฆษณาริมทางด้วนลอดผ่านม่านขาวบางพาดแถบแสง
ลงบนผ้าห่มอย่างแผ่วเบา

ฉันพลิกตัว ลุกขึ้นไปยืนที่หน้าต่าง มือค่อยๆ เลื่อนม่านเปิดบานเกร็ด
กระจกออกทอดมองเบื้องล่างคือภาพชีวิตในตรอกแคบกลางกรุง
หญิงสาวในชุดเดรสเกาะอกสีดำเดินอย่างอ่อนแรงผ่านหน้าร้านสะดวกซื้อ
ไม่ไกลกัน ชายไว้บ้านนอนชดอยู่บนพื้น มีสุนัขตัวหนึ่งเฝ้าอยู่ข้างกาย
แสงนีออนจากป้ายริมถนนสะท้อนบนใบหน้าของหญิงอีกคนในชุดวาม
วาม เธอยืนพิงเสาไฟอย่างเงียบงัน เหมือนกำลังรออะไรบางอย่าง
บางอย่าง...ที่อาจไม่มีวันมาถึง

ประกายในหัวเริ่มก่อรูปเป็นภาพชัดเจน

ฉันเอื้อมมือคว้ากล้องดูใจปลายนิ้วแตะเนื้อโลหะเย็นเฉียบ สัมผัสคุ้นเคยที่
ปลุกให้หัวใจเต้นเป็นจังหวะเดียวกับลมหายใจ
ยกกล้องขึ้นแนบตา ผ่านกรอบชัตเตอร์ โลกทั้งใบหดเหลือเพียงภาพตรง
หน้า

หญิงสาวในชุดดำยื่นพิงเสาไฟ

แสงนีออนสีชมพูทอดแถบแสงอ่อนบนไหล่เปลือยของเธอ

ชายเร่ร่อนได้ผ้าห่มเก่าขาดขยับตัวเล็กน้อย ร่างสั่นสะท้านกับอากาศเย็น

ไกล่รู้ง ไร่ร้อนจากฝ่าเท้าค่อย ๆ ลอยขึ้นเป็นหมอกบาง

ตัดผ่านขอบเลนส์อย่างช้า...งามดั่งเฟรมภาพโมเดิร์น

ฉันทมนเลนส์... ชุ่มลึกเข้าไปใน 'ความจริง' ตรงหน้า

ความจริงที่ใครหลายคนเลือกจะหลับตาหนี

ปลายนิ้วแตะชัดเตอร์

แซะ!

เสียงนั้นดังขึ้นพร้อมขณะที่ภาพถูกตรึงไว้ในเฟรม ภาพที่อัดแน่นไปด้วย

เรื่องราว ความเหน็บหนาว และอารมณ์ของเมืองที่ไม่เคยหลับ..

และในจังหวะที่ฉันเลื่อนกล้องลง...

ตั้ง! ตั้ง! ตั้ง!

เสียงทัฟฟ์กระทบหม้อ กลิ่นอาหารลอยมาแตะจมูก สัญชาติญาณบอกได้

ทันที *แม้กำลังทำกับข้าว* ฉันรีบวางกล้องลงบนโต๊ะข้างกาย แล้วตรงไปยัง

โซนครัว

แม้อยู่หน้าเตา มืออีกข้างกุมหลังที่เริ่มงอเอาไว้

ฉันรีบเข้าไปประคอง

“แม่คะ... ไม่ต้องตื่นมาทำอาหารแต่เช้านะ เดี่ยวหนูจัดการเองคะ”

ไอรันจากหม้อข้าวต้มหมูสับลอยคลุ้ง ฉันรีบคว้าทัพพีในมือแม่วางลงบน
โต๊ะแล้วพวยพุ่งที่เริ่มมองของท่านไปนั่งบนโซฟาเดี่ยวสีซีดในโซนห้องนั่งเล่น
ฉันทรุดตัวนั่งลงที่พื้น เอาหัวแนบกับต้นขาอุ่น ๆ ของแม่

เงยหน้าขึ้นมองแววตาอ่อนโยนที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มของเวลา

แต่ในดวงตาคู่นั้น... ยังอบอุ่นเหมือนเดิม

มือเหยียวย่นลูบหัวฉันเบา ๆ พร้อมรอยยิ้มบางบนริมฝีปาก

“แม่รู้แล้วจ๊ะ... แม่สบายดี อย่ากังวลไปเลยลูก

เวลาไม่เคยรอใคร... แต่แม่ก็อยากอยู่กับหนูให้นานที่สุดเหมือนกันจ๊ะ”

แม่คือแสงสว่างยามเช้าของฉัน ฉันอยากดูแลแม่ให้ดีที่สุด

“แม่รอตรงนี้นะคะ เดี่ยวหนูยกข้าวต้มมาเสิร์ฟให้เองจ๊ะ”

..

หลังจากจัดการให้แม่ได้พักผ่อน ฉันรีบเก็บอุปกรณ์ทั้งหมดใส่กระเป๋า

เสียงซิปดัง แกร็ก เบา ๆ ในห้องที่เงียบ

มือจับลูกบิดประตู หมุนเปิดออกช้า ๆ

ฉันค่อย ๆ ย่องก้าวไปตามโถงทางเดินก่อนรุ่งอรุณ

แล้วสายตาก็สะดุดเข้ากับป้ายหน้าลิฟต์

‘ลิฟต์เสีย’

ฉันถอนหายใจ พลังพื้มพ่าเบา ๆ

“ไฉ่... อีกแล้วเหอ”

ไม่มีเวลาให้คิดมาก ฉันรีบวิ่งขึ้นบันไดมุ่งหน้าสู่คาดฟ้า

หัวใจเต้นแรง... ต้องให้ทันแสงแรกของเมือง

เมื่อแสงทองเริ่มละเลียด แผ่ประกายผ่านยอดตึก

ฉันสูดลมเข้าลึก... นับหนึ่ง...สอง...สาม...ถึงสิบ

ทุกอย่างรอบตัวเงียบสงัด เหลือเพียงเงาและแสงสาด

แฮะ!

เสียงขัตเตอร์ดังขึ้นพอดีกับแสงทองปลั่งที่แตะขอบตึก

ภาพนั้นถูกตรึงไว้.. โลกทั้งใบเหมือนหยุดนิ่งอยู่ในเฟรม

ยามสายของวันเดียวกัน แดดอ่อนสาดผ่านกระจกบานสูงของห้องประชุม

บนตึกสำนักงานใหญ่

ผนังกระจกทั้งสี่ด้านเผยวิวเมืองกว้าง แม่น้ำผืนยาวตัดผ่าน ท้องถนนและ

ทางด่วนรถเคลื่อนเป็นสาย เหมือนมดตัวเล็ก ๆ บนผืนผ้าใบเมือง

บรรยากาศในห้องจริงจังและคมชัด ทุกสายตาจับจ้องไปที่จอภาพขนาดใหญ่ด้านหน้า

หัวข้อประชุม: งานกาล่าของบริษัท Stride X International Co., Ltd. งานจะเริ่มพรุ่งนี้

ชายหนุ่มมาดเข้ม สวมเสื้อสูทสีน้ำเงินกับพระเจ้าปิ่นแดง ผิวกายเปลี่ยนปลั่งสะท้อนแสงเข้า เขานั่งอยู่หัวโต๊ะ สายตาคมเฉียบกวาดมองรอบห้อง

รับฟังทุกคำพูดอย่างมีสติและพินิจพิจารณาทุกกรายละเอียด

อาร์นุ ฟอร์ด (Alan ford) ชายหนุ่มวัยสามสิบสาม ทายาทของตระกูลฟอร์ด และประธานบริษัทผู้ผลิตรองเท้าและอุปกรณ์กีฬาระดับโลก ซึ่งกำลังขยายอิทธิพลไปสู่แวดวงแฟชั่นระดับไฮเอนด์ ด้วยวิสัยทัศน์เฉียบคม และไลฟ์สไตล์ที่ไม่เหมือนใครเขาไม่ใช่แค่ผู้บริหารหนุ่มแต่เขายังเป็นประธานบริษัท ผู้ซึ่งทุกคู่ตาส่งประกายอยู่กับเขา ทั้งน่าเกรงขาม... และยากจะละสายตา

การประชุมดำเนินไปอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย อาร์นุฟังทุกคำพูดด้วยสายตาแหลมคม ภายใต้ท่าทีสงบเยือกเย็น
เมื่อถึงช่วงสรุป เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงมั่นคงและหนักแน่น

“ทุกประเด็นเรียบร้อยตามแผนงาน ขอขอบคุณทุกท่านสำหรับความร่วมมือ
วันนี้เราจบประชุมเพียงเท่านี้ครับ”

ผู้ร่วมประชุมค่อย ๆ เก็บเอกสารและลุกขึ้นจากที่นั่ง

บางคนแลกสายตาแวบหนึ่งก่อนก้าวออกจากห้อง

แต่สายตาคมกริบของอารัญยังคงติดตามทุกความเคลื่อนไหว

ทันใดนั้น เลขาส่วนตัวเดินเข้ามาอย่างระมัดระวัง แล้วก้มลงกระซิบข้างหู
เขา

“ท่านประธานครับ... ช่างภาพชื่อดังจากอิตาลียกเลิกที่จะบินมาทำงาน
ด้วยเหตุผลด้านสุขภาพกะทันหันครับ”

อารัญนิ่งไปชั่วครู่ รวากับกำลังประมวลบางอย่างในหัว ก่อนเอ่ยเสียงเรียบ
แต่ชัดเจน

“ช่างภาพคนไทยก็ได้ครับ”

เลขาชายชะงักไปเล็กน้อย ละล้าละลักตอบ

“ผม... ผมลองเปิดดูแล้วครับ โปรไฟล์ส่งมาเยอะมาก ภาพสวยทุกคน...

ผมคัดไม่ถูกเลยครับ”

อารัญใช้เวลาเพียงเสี้ยววินาที ตอบกลับด้วยน้ำเสียงมั่นใจ

“ส่งภาพตัวอย่างของแต่ละคนมาให้ผม... ผมจะเลือกเอง”

“ครับ” เลขาหนุ่มในสูทเข้มขานรับ

เขาถอยหลังหนึ่งก้าว ก้มศีรษะเล็กน้อย แล้วหมุนตัวออกจากห้อง

ความสงบกลับคืนสู่ห้องกว้าง

อารัญยึดตัวขึ้นช้า ๆ

สายตาทอดมองวิวเมืองอันกว้างไกล

แสงอุ่นสาดกระทบผืนน้ำแม่น้ำทอดยาว

เงาสะท้อนระยิบระยับ รวากับทั้งเมืองกำลังส่องประกายเหนือจินตนาการ

แดดบ่ายวันนี้ร้อนอบอ้าว... มะพร้าวอ่อนสักลูกก็ดีนะ

ฉันเดินวนไปมารอบถนนพระนคร กล้อง Leica M6 แขนงอยู่ที่คอ สายตา

สะดุดเข้ากับหญิงชราขายมะพร้าวน้ำหอมไถ่ ๆ

กลิ่นหอมอ่อน ๆ ของมะพร้าวสดลอยมาตามลม ใบหน้าเธออ่อนโยน ต่าง

กับร่างกายที่อ่อนล้า

เสียงสับมีดอีโต้กระทบเปลือกมะพร้าวดัง แกร๊ก... แกร๊ก...

เป็นจังหวะเรียบง่าย

ความคิดผุดขึ้นในหัวฉันทันใด

“คุณยายคะ ขอถ่ายรูปสักใบได้ไหมคะ”

“ได้สิจ๊ะ แม่หนูคนสวย”

ใช่... ฉันต้องการภาพนั้น

หญิงชราठीมิด เจาะมะพร้าวด้วยรอยยิ้ม น้ำมะพร้าวจ๋า ๆ ไหลออกมาเป็น

เส้นบาง ๆ ทันที ภาพนั้นกลายเป็นเฟรมที่สมบูรณ์แบบสำหรับฉัน

มะพร้าวที่เหลือน้อยนิด ฉันก็เหมาเรียบ

“เปิดให้หนูดูหนึ่ง ที่เหลือเจาะใส่ถุงกลับบ้านคะ จะเอาไปฝากแม่คะ”

ฉันถือมะพร้าว เอาปากดูดน้ำหวานเย็น ๆ หวานฉ่ำชื่นใจ

สายตาลอยขึ้นมองยอดปรางค์สูงเด่น ท่ามกลางแสงแดดบ่าย

ลมร้อนพัดผ่านถนน พัดกลิ่นฝุ่นและใบมะขามแห้งปะปนมา

เสียงรถราเบา ๆ เป็นฉากหลัง เสริมความสงบและความงดงามของภาพ

ตรงหน้า

พลัน... ตัง... ตัง... ตัง...

ตามสัญชาตญาณ ฉันล้วงมือถือจากกระเป๋า นิ้วเรียวยาวไต่หน้าจอ แล้ว

แนบหูทันที

“ฮัลโหล... สวัสดีค่ะ”

น้ำเสียงปลายสายชัดเจนและเป็นทางการ

“สวัสดีครับ คุณลิลินใช่ไหมครับ? ผมมาจากบริษัท Stride X

เราต้องการคุณสำหรับงานพิเศษ... ระดับประเทศ

รายละเอียดส่งให้ทางอีเมลนะครับ รบกวนยืนยันกลับด้วย”

“รับทราบค่ะ ขอขอบคุณค่ะ”

..

หัวใจฉันเต้นแรงเกินควบคุม รีบวางลูกมะพร้าวลง

เหมือนพระเจ้าตอบรับคำอธิษฐาน... หรืออาจเป็นโชคชะตา หรือความมั่ง

มันของฉันเองก็ได้

ฉันรีบเปิดกล่องอีเมล ข้อความปรากฏชัดเจน:

“งานถ่ายภาพงาน Gala StrideX พรุ่งนี้เที่ยง ติดต่อด่วน”

บทที่3.คำเชิญในเงาไฟ

เที่ยงตรงเป๊ะตามนัด

ฉันในสูทเข้ารูปสี่เหลี่ยมแนบลำตัวกางเกงขาวยาวรัดกลีบครองเท้าหนังสือดำ

ชัดเจนงวับ ทุกอย่างดูเรียบร้อย สมบูรณ์แบบในแบบมืออาชีพ

ทว่าในอกกลับเต็มไปด้วยจังหวะหัวใจที่เต้นถี่ แผลวขาววระลอก

คลื่นได้นำ ซึ่งฉันพยายามซ่อนมันไว้หลังดวงตากลมโตที่ไม่สิ้นไหว

ฉันสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ นิ้วแตะกระเป๋ากล้องคาดลำตัว พลังใจค่อย ๆ

แทรกซึมขึ้นมารวมลมหายใจ กับความเชื่อมั่นที่เอ่อล้นในอก

เบื้องหน้า คือโรงแรมสูงระฟ้าริมแม่น้ำเจ้าพระยา กระฉกใส่สะท้อนแสง

เที่ยงวันระยิบระยับเหมือนแผ่นฟิล์มต้องแดด

ประตูปฐมุนค่อย ๆ เปิดรับผู้มาเยือน

ฉันก้าวเข้าไปด้วยความมั่นใจ ลมเย็นจากเครื่องปรับอากาศพัดผ่านผิว

หน้า กลิ่นน้ำหอมอ่อน ๆ ปนกลิ่นกาแฟลอยคลุ้งในโถงหินอ่อนได้แสง

คริสตัลที่ระย้าส่องพรางเหนือศีรษะ

ป้าย “Gala – StrideX International Co., Ltd.” ตั้งเด่นอยู่บริเวณจุดคัด

กรองตัวอักษรเรียบหรูสะท้อนแสงไฟในโถงกว้าง

เจ้าหน้าที่ในสูทเข้มเงยหน้าจากแท็บเล็ตขึ้นมามอง

“คุณคือช่างภาพของงานวันนี้ใช่ไหมครับ?”

น้ำเสียงเรียบ สุภาพ แต่แฝงความระวังอยู่ในที

ฉันพยักหน้า แล้วยื่นบัตรให้ตรวจ

“คะ... ลิลิน โฮชิคาวะ”

เรามองรายชื่ออยู่ครู่หนึ่ง ก่อนพยักหน้า

“เจอแล้วครับ คุณลิลิน... งานจัดที่ชั้นห้าสิบ ลิฟต์ฝั่งซ้ายมือครับ”

เขายื่นบัตรแขวนคีนมาพร้อมคำเตือนเสียงเคร่ง

“อย่าเข้าใกล้โซน VIP นะครับ แยกผู้บริหารเริ่มทยอยขึ้นไปแล้ว”

“รับทราบค่ะ” ฉันยกมูมปากขึ้นเล็กน้อย

จากนั้นก้าวไปยังลิฟต์กระจกใส ตามท่าทางเชิญของพนักงาน

ภายในเงียบสงัด มีเพียงเสียงกลไกเหล็กขยับอย่างนุ่มนวล ตัวเลขบนแผง

ไฟค่อย ๆ เพิ่มขึ้น 12... 24... 37...

หัวใจฉันเต้นตามจังหวะตัวเลขที่ได้สูงขึ้น

50 ดิ่ง!

ประตูลิฟต์เปิดออก ลมอุ่นจากภายนอกพัดมาปะทะใบหน้า กลิ่นหอมของ

ดอกไม้สดปนเสียงเครื่องเสียงที่กำลังทดสอบแผ่ว ๆ ลอยเข้ามา

เบื้องหน้า คือโลกอีกใบ รูปท้อปหุริมแม่น้ำที่กำลังจะกลายเป็นเวทีของวันนี้ และฉัน...คือสายตาที่จะเก็บมันไว้ทั้งหมด

...

เวลาผ่านไปไม่นาน ฉันเดินสำรวจพื้นที่งาน หามุมแสงและฉาก พลาจกวาดสายตาไปรอบบริเวณก้าวออกไปยังโซนชมวิว ลมเย็นบนตึกสูงพัดผ่าน ผมฉันพลิวตามแรงลม

พลัน สายตาสะดุด ชายคนหนึ่งยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามของโซน เขาเด่นสง่าราวกับรูปสลักที่เกิดจากแสงแดดหล่อเซ็ตสีขาวยาวของเขาสะท้อนแสงจนแทบแสบตาเส้นผมสีเข้มพลิวตามลมอย่างแผ่วเบา

เขาดูสงบนิ่งแต่ทรงพลังจนเวลารอบตัวเหมือนชะลอลง หัวใจฉันเต้นแรงขึ้นอย่างไร้เหตุผล นิ้วเรียวยกกล้องขึ้นแนบตาโดยสัญชาตญาณ โลกทั้งใบเหลือเพียงเขากับแสงเพียงสี่ยววินาที... เขาเอียงหน้าเล็กน้อย มุมแสงตกกระทบพอดี

นิ้วเรียวยของฉันกดชัตเตอร์

แซะ! เสียงเดียวดังขึ้นท่ามกลางความเงียบ

ภาพนั้นถูกตรึงไว้ในเฟรม

ฉันมองผ่านกรอบสี่เหลี่ยมเล็กบนมือ มันสะท้อนบางสิ่งในชาย คนนั้น
อิสระ ความกว้างไกล ความสุข แม้กระทั่งความโดดเดี่ยว

...

แสงอาทิตย์เริ่มอ่อนแรง ทาบสะท้อนบนพื้นไม้และราวกระจกของรูปท้อป
แขกผู้มาเยือนในชุดราตรียาวระยับและสูทเข้ารูปทยอยกันเข้ามา เครื่อง
ประดับแต่ละชิ้นสะท้อนประกายแวววาวได้แสงสุดท้ายของวัน
โซน VIP ถูกจัดไว้ติดราวระเบียงริมสุดของรูปท้อป พื้นที่ต้องห้ามที่เจ้า
หน้าที่ทุกคนถูกกำชับไม่ให้เข้าไปใกล้
แขกพิเศษบางคนยื่นชมวิวแม่น้ำ บางคนพูดคุยกันอย่างเงียบสงบ ด้วย
เลนส์ 35 มม. ของฉัน ทุกการเคลื่อนไหว รอยยิ้ม และท่วงท่าของแขก VIP
ถูกเก็บไว้ในแฟรมอย่างลงตัว

ด้านหนึ่งของรูปท้อป มีเวทีหรูหราตั้งอยู่ เวทีหันเข้าหาแม่น้ำและเส้นขอบ
ฟ้าเมือง ที่ยกพื้นสูงเพียงพอให้ทุกคนมองเห็นกิจกรรมได้อย่างชัดเจน
จนกระทั่งเสียงไวโอลินแผ่วลง
ชายในสูทขาวถือไมค์ขึ้นประกาศผ่านลำโพง
“ขอเชิญ ประธานบริษัท ผู้มีวิสัยทัศน์กว้างไกล มองโลกด้วยความแตกต่าง
... คุณอาร์โน ฟอร์ด”

เสียงปรบมือก้องสะท้อนทั่วรูปท้อป ทุกสายตาหันไปยังเวที เขายืนสง่าอยู่
ตรงนั้น แสงอาทิตย์อัสดงตกกระทบสู่เรียบหูลู ทำให้เส้นสายร่างเด่นชัด
ขึ้นในฉาก น้ำเสียงเข้มลึกของเขาดังขึ้น ดึงความสนใจของทุกคนไว้ได้
หมด

“ขอขอบคุณแขกผู้มีเกียรติทุกท่านที่มาร่วมงานครบรอบ 25 ปีของ
บริษัทเรา”

อารัญญกัณณ์ เผยแผ่เรียงตัวขาว ดวงตาคมกวาดมองไปรอบ ๆ พื้นที่จัด
งาน ก่อนเลื่อนม่านชุดตรงที่หน้ากล้อง

“บริษัทของเรา พร้อมมองโลกอย่างแตกต่าง และเชื่อว่ามุมมองของทุกคน
เต็มไปด้วยจินตนาการที่งดงามเกินจริง”

แซะ แซะ แซะ

ฉันทวีชัดเตอร์ จับทุกจังหวะ ทุกการเคลื่อนไหวของเขาอย่างแม่นยำ

ท่ามกลางเสียงปรบมือและเสียงไวโอลินที่กลับมาโอบล้อมรอบตัว

ฉันท่ายเก็บทั้งภาพและบรรยากาศสุดหรู เพื่อให้สมกับงานครบรอบ 25 ปี
งานใหญ่ที่กำลังจะกลายเป็นข่าวในแวดวงไฮโซและธุรกิจ

ในขณะที่ฉันทกำลังเพลิดเพลินกับงานนี้อย่างเต็มที่ที่จังหวะที่ฉันทลดกล้อง
แล้วหมุนฟิล์มน้ำเสียงเรียบหูแต่แฝงความเย้ยหยันเรียกให้ฉันทเงยหน้า

“ยินดีด้วยนะ งานนี้คงเป็นโชคชะตาเลือกเธอจริง ๆ ถึงได้ตกอยู่ในมือแบบนี้”

ฉันจำเธอได้ทันที เธอ นักข่าวคนดังที่เดินสวนกันเมื่ออาทิตย์ก่อน

ฉันมองเธอตรงหน้า ดวงตาของเธอสอดส่องทุกมุมของงาน รวากับกำลัง
สอดแนมข้อมูลเบื้องหลัง CEO แยก VIP หรือเรื่องลับที่คนทั่วไปไม่อาจเข้าถึง

ฉันตอบเพียงเสียงเรียบ

“ค่ะ... ขอบคุณค่ะ”

ดวงตาเย้ยหยันของเธอกลับมาจ้องมาที่ฉัน ก่อนทิ้งประโยคท้าย

“ขอให้สนุกกับงาน”

คำพูดสุภาพ...แต่แววตาและท่าทางกลับบอกอีกอย่าง

ฉันมองตามแผ่นหลังยืดตรงในชุดราตรีสีน้ำเงินระยับสะท้อนแสงไฟ ด้วย
สายตาแหลมคมของช่างภาพ

เพราะรู้ว่า... นักข่าวคนนี้ไม่ใช่แค่ภรรยาธรรมดา

แล้วหล่อน... มาที่นี่ทำไม?

บทที่4.เงาในกระจก

ฉันมองตามแผ่นหลังของเธออย่างพินิจวิเคราะห์ ความสง่างามนั้นไม่อาจ
กลบความลึกกลับที่แผ่ออกมาได้เลย

เธอคือ ‘อเล็กซี’ อายุ 34 ปี อดีตนักข่าวสาย Corporate มือหนึ่งของสำนัก
ข่าวใหญ่หลายแห่ง ผู้สร้างชื่อจากบทความเชิงสืบสวนที่เขย่าวงการธุรกิจ
และการเมืองมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

ฉันเคยอ่านบทความของเธอบนเว็บไซต์ส่วนตัวที่มีผู้ติดตามเป็นแสน

ถ้อยคำของเธอเฉียบคม เย็นชา และจริงเกินกว่าจะเป็นเพียงข่าว มันคือ
การเปิดโปง

สายตาแบบนั้น... ฉันจำได้ดี เป็นสายตาของคนที่มีมองโลกเหมือนสนามล่า
แต่คืนนี้ เธอไม่ได้ถือกล้อง หรือไมค์จ่อปากใคร

เธอสวมชุดราตรีสีน้ำเงินระยับ ท่ามกลางเหล่าผู้บริหารและนักลงทุนใน
งานกาล่าหุ

เธอมาในฐานะอะไร?

ผู้สังเกตการณ์? แยกของใครบางคน?

เธอมีแผนอะไรอยู่กันแน่...?

คำถามนั้นวนเวียนอยู่ในหัวไม่หยุดขณะที่ดวงตากลมของฉันทยังคงจ้องตาม
ร่างในชุดราตรีสีน้ำเงิน...จนกระทั่งเธอค่อยๆ เลื่อนหายไปท่ามกลางฝูง
แซกที่เคลื่อนไหวราวเกลียวคลื่นแห่งความหรรษา.

“คุณ ลิลินคะ”

เสียงนุ่มละมุนของหญิงวัยกลางคนดังขึ้นจากด้านข้าง ดึงฉันให้หันกลับมา
เธอสวมเดรสเกาะอกเลื่อมประดับเพชรระยิบ แสงไฟสะท้อนเล่นกับ
อัญมณีจนแทบเสียดตา ทุ้มมือผ้าซาตินสีงาช้างยาวถึงข้อแขนบ่งบอกรส
นิยมไฮเอนด์ กลิ่นน้ำหอมชั้นสูงหอมแผ่วอยู่รอบตัว
ฉันรีบสละคำถามในหัวเมื่อครู่ออกไป/ ก่อนพยักหน้ารับและตอบกลับอย่าง
สุภาพ

“คะ”

“ฉันสังเกตคุณมาสักพักแล้ว” เธอเลื่อนสายตาช้า ๆ ลงบนป้ายชื่อที่แขวน
อยู่บนอกของฉันท ก่อนเอียงคอเล็กน้อย

“โฮชิวาะ... คุณคือลูกสาวของมิสเตอร์คิริน โฮชิวาะใช่ไหมคะ?”

“ใช่ค่ะ “ ฉันตอบอย่างภูมิใจ

“ฉันกับสามีเป็นแฟนคลับของ คุณ ไฮชิคาวะค่ะ” เธอกล่าว พร้อมรอยยิ้ม
อ่อน

“น่าเสียดาย... ที่คุณไฮชิคาวะจากไปอย่างกะทันหัน” น้ำเสียงของเธอลด
ระดับลงเล็กน้อย ก่อนเข้าสู่ประเด็นตรง ๆ

“เอาละ ช่วยถ่ายภาพฉันกับสามีได้ไหมคะ?” เธอเอ่ยพลางหันไปมองสามีที่
ยืนยิ้มกว้าง รอยอย่างสง่า บนพรหมแดงข้างป้ายอักษรสะท้อนแสง *Gala 25*
Year Stride X International Co., Ltd.

“โอ้ว... ด้วยความยินดีค่ะ”

ฉันรีบกลับมาโฟกัสกับงานตรงหน้า ทั้งความสงสัยเมื่อครูไ้เบื้องหลัง.

เวลาล่วงเลยมาพอสมควร ผู้คนในงานเริ่มบางตา บางคนโบหน้าแดงระเรื่อ
จากฤทธิ์แอลกอฮอล์ กลิ่นไวน์และวิสกี้เจือจางปะปนกับน้ำหอมเกรดเอ
ลอยอบอวลอยู่ทั่วพื้นที่จัดงาน

ทุกมุม ทุกภาพ คือสิ่งที่ฉันต้องบันทึกไว้ เหลืออีกเพียงไม่กี่ช็อตเท่านั้น ฉัน
ยกกล้องขึ้นแนบตา พลังก๊วสำรวจรอบงานอย่างเงียบเชียบ
จนกระทั่ง มุมหนึ่งหลังเวที ลับสายตาผู้คน... ชายสองคนในสูทเข้มหุ้
ดับไฮเอนด์ยืนข้างกันไม่ถึงศอก มือของอีกคนล้วงบางอย่างจากเสื้อสูท
แล้วส่งของน้ำตาลเล็กให้มือหนาที่แนบข้างลำตัวของอีกฝ่าย
แสงแฟลชสะท้อนบนซองทันที สีหน้าเข้มของเขาตกลงบนเฟรมเต็ม ๆ
และในเสี้ยววินาทีนั้น... ดวงตาคมกร้าวของทั้งคู่หันตรงมาที่ฉัน รวากับ
ตรึงฉันไว้บนเสาชของนักโทษ

สัญชาตญาณดังก้องในหัว ... มีบางสิ่งไม่ชอบมาพากล

ฉันรีบคลกกล้อง หันหลัง ขวับ! หายใจถี่ขึ้นหลายระดับ

รีบก๊วถอยออกจากมุมนั้น

แต่หัวใจกลับเต้นแรงยิ่งกว่าเดิม ฉันรู้สึกได้ถึงสายตาที่เต็มไปด้วยอำนาจ
เหยี่ยมเกรียน ยังติดตามฉันไม่ลดละ...เหมือนแรงกดที่มองไม่เห็นกดทับทั่ว
ร่าง

เกือบเที่ยงคืน งานกาล่า ได้จบลง ฉันก้มหน้า เก็บของใส่ในกระเป๋า เสียง
รองเท้าหนักดังก้องบนพื้นไม้ท่ามกลางผู้คนที่ยังตาลง

ฉันเงยหน้าขึ้น... ชายในชุดดำ สีหน้าไม่เป็นมิตรเดินตรงมาหยุดข้างหน้า

“คุณ... ถ่ายรูปตรงไหนหลังเวทีใช่ไหมครับ?”

เสียงหนึ่งดังขึ้น กดแน่นราวกับเป็นคำสั่ง

“เอ่อ... ใช่ค่ะ ทำไมเหรอ” ฉันตอบกลับ พยายามคงน้ำเสียงให้มั่นคง

“กล้องของคุณ... ขอเราตรวจหน่อย” น้ำเสียงนั้นไม่มีแววของการขอ มี

เพียงแรงกดดันก้าวร้าวและคุกคาม.

ไม่... เขากำลังจะกระชากกล้องจากกระเป๋าฉัน

“อย่าแตะของฉัน!” ฉันสวนเสียงสั้น ยึดสุดแรงก่อนหมุนตัววิ่งพรวดออกมา

เข้าไปในลิฟต์ กดปุ่มปิดประตูรัว ๆ

เสียงหัวใจดังกลบเสียงกลไกที่กำลังเคลื่อนลง

..

ดิ่ง!

ประตูลิฟต์เปิดออก

ฉันก้าวพรวดออกมา พลังเหลียวมองตัวเลขที่หน้าจอลิฟต์อีกตัวเลื่อน
ลงอย่างรวดเร็วแต่ยังไม่ทันได้หายใจเต็มปอด เสียงขมขู่ชัดเจน จากด้าน
หลัง

“ส่งกลิ่นของคุณมา!”

ชายชุดดำ อีกคนยืน จ้งก้า

ฉันหันซ้ายขวา มองหาทางหนี

“ไม่!” ฉันปฏิเสธเสียงแข็ง ก่อนพุ่งตัวออกทางไกลยาวสุดทางเดิน

เสียงฝีเท้าสามคู่ดังสะท้อนตามมาติด ๆ

ฉันกำลังจะหันเลี้ยว ทันใดนั้น... ชนเข้ากับแผ่นอกแน่นของใครบางคน

อย่างเต็มแรง ใบหน้าถูกเข้าอกเขาอย่างจัง

ฉันเงยสายตารขึ้น... ใบหน้าเรียวคม สะท้อนแสงแดดจ้า ที่ยังคงตรึงอยู่ใน

เฟรมแรกของงานเขาคือ... ‘อารัญ’

ชายสามคนวิ่งตามมาทัน แต่ชะงักก็ก สีน้หน้าของพวกเขาถอดสีราวกับ
เผชิญหน้ากับเสือ ดวงตาคมกริบของอาวุธ้องชายชุดดำแต่ละคนอย่าง
ทรงอิทธิพล รวากับรู้ดีว่าพวกนั้นเป็นลูกน้องของใคร
“พวกคุณ...กำลังจะทำอะไร” น้ำเสียงเข้มและเต็มไปด้วยบารมี ทำให้ทั้ง
สามไม่กล้าแม้แต่จะขยับตัว
ร่างสูงก้าวเข้ามายืนบังฉันไว้ ก่อนจะเปล่งเสียงเข้มเต็มไปด้วยอำนาจ
“จากนี้ไป... เธออยู่ในการดูแลของผม
ไม่มีใครแตะต้องเธอได้... ไม่ว่าใครหน้าไหนก็ตาม”
ถ้อยคำของเขาหนักแน่นจนบรรยาภาศรอบตัวหยุดซັก
เหลือเพียงเสียงหัวใจของฉัน... เต็มแรงจนแทบหลุดออกมา.

บทที่5.คนที่มองเห็นในแสงและเงา

แสงยามเช้าสาดลอดผ่านผ้าม่านบาง เชือนผ่านเงามืดที่ยังหลงเหลือจาก
คำคืนแห่งความวุ่นวาย...

ฉันขยับเปลือกตา เสียงไอ คี๊อก ๆ แค๊ก ๆ ของแม่ดังแผ่วออกมาจากโซน
ด้านนอก ความห่วยใยแทรกขึ้นในอก ดึงให้ฉันลุกออกจากเตียง
กาน้ำร้อนบนเคาน์เตอร์ส่งไอน้ำพวยพุ่ง สายน้ำชารินลงถ้วยเป็นเส้นแสง
อ่อนในอากาศ กลิ่นชาหอมอุ่นลอยคลุ้ง ไอร้อนลอยแตะปลายคางของแม่
ที่ก้มอยู่ เลือครติแกนสีอ่อนของท่านดูเบาะบางกว่าทุกเช้าที่ผ่านมา
“แม่คะ”

ฉันเอ่ยเสียงนุ่ม พลังวางมือลงบนแผ่นหลังท่านอย่างอ่อนโยน
แล้วพุงแม่ นั่งบนโซฟายาวในมุมนั่งเล่น ค่อย ๆ ทุบตัวลงเคียงข้าง แนบ
ศีรษะกับแขนเล็ก ปลายนิ้วแตะเอวบางเบา ๆ

“แม่นอนไม่ค่อยหลับจ๊ะ...เมื่อคืนลูกกลับดึกจนแม่ตกใจ”

เสียงแม่แผ่วพราว คล้ายความเหนียวล้าที่เกาะอยู่ในลำคอ

“หนูขอโทษค่ะ แม่ไม่ต้องห่วงนะ แค่เรื่องงานนิดหน่อยเอง”

แม่มกซาชั้นจิบชาช้า ๆ แล้ววางถ้วยลงด้วยมือสั่นเล็กน้อย

จากนั้นหันมองรูปถ่ายของพ่อในกรอบไม้ข้างตัว ด้วยแววตาอ่อนโยน... แต่
ซ่อนความหม่นเศร้าที่เห็นได้ชัด

“อย่าพาตัวเองไปยุ่งกับเรื่องของคนพวกนั้นก็พอ...”

คำเตือนของแม่ทำให้หัวใจฉันสะดุด ท่านไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้นสักนิด แต่เหมือนสัมผัสได้ถึงบางอย่างที่ฉันพยายามเก็บซ่อนในใจ

“คะ... แม่” เสียงฉันแผ่วเบา แต่เต็มไปด้วยความตั้งใจปกป้องตัวเองและปกป้องท่าน

ความอบอุ่นแผ่ซ่านชั่วคราว เหมือนแสงเช้าที่สาดผ่านระเบียง มาสะท้อนลงบนร่างเราสองคน

จู่ ๆ เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นจากด้านใน แม่หันมามองฉัน มือของท่านแตะเบา ๆ ที่ขาของฉัน พร้อมแววตาเต็มไปด้วยความกังวล

“ลูก... ไปรับสายก่อนเถอะ”

ฉันพยักหน้ารับอย่างว่าง่าย แล้วดันร่างไปยังต้นเสียง

นิ้วเรียวยาวไล่ต้อนน้ำจ่อขึ้นแนบหู

“สวัสดีครับ... คุณลิลิน

ผม วรากร เลขาของคุณอารัญ จาก StrideX

ท่านประธานอยากเชิญคุณเข้าพบเข้าวันนี้มีบางอย่างต้องสอบถาม...

เกี่ยวกับเหตุการณ์เมื่อคืน”

คำพูดนั้นทำฉันสะดุดครู่หนึ่ง แต่ก็ตั้งตัวรับได้ ดวงตานั้นไปมองแม่ที่ยก

แก้วชาขึ้นจิบ ชาอุ่นสะท้อนแสงยามเช้าเป็นประกายสีน้ำผึ้ง

ฉันตอบกลับไปด้วยเสียงมันคง

“ยินดี ค่ะ”

ทันทีที่สายตัดไป..

ฉันสูดลมหายใจลึก...แล้วปล่อยออกมา

แรงกดดันจากคำเชิญที่แฝงอยู่ในน้ำเสียงทำให้หัวใจฉันเต้นแรง

ทั้งกลัว ทั้งอยากรู้...ว่าเหตุการณ์เมื่อคืนกับคนของ StrideX

ฉันกำลังเข้าไปอยู่ตรงจุดไหนของเรื่องทั้งหมดกันแน่

..

“ลิลิน”

“ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้น... อย่าทำในสิ่งที่ไม่ยอมรับนะลูก”

แม่พูดด้วยน้ำเสียงห่วงใยอีกครั้ง ขณะที่ฉันกำลังจะก้าวออกจากประตู

ฉันยิ้มบางตอบกลับให้แม่ได้สบายใจ

“ค่ะ...แม่”

แต่ภายในอกกลับรู้สึกหนัก เหมือนแรงดึงบางอย่างรั้งฉันเข้าไป

ในสิ่งที่ฉันไม่แน่ใจเลยว่า สิ่งที่กำลังจะทำ คือ

สิ่งที่ถูก” หรือ...ทางที่ไม่อาจหนี

มอเตอร์ไซค์คู่ใจแทรกตัวไปตามท้องถนนที่แน่นขนัดด้วยรถยนต์และ

เสียงแตรใจกลางเมืองกรุง

ไม่นานนักก็หยุดตรงหน้าตึกกระจกสูงของ StrideX International
ปลายนิ้วยกหมวกกันน็อกเหนือศีรษะดวงตากลมจ้องมองอาคารสูง
แสงแดดยามสายสะท้อนเจิดจ้า แทบไม่เห็นอะไรที่ซ่อนอยู่ภายใน
พนักงานในชุดสูทยกมือทัก แล้วพาฉันผ่านประตูรักษาความปลอดภัย
กล้องวงจรปิดจับทุกการเคลื่อนไหวราวกับไม่มีมุมใดในตึกนี้ที่หลุดพ้นจาก
สายตาใครได้เลย

เมื่อประตูลิฟต์เปิดออก ชั้นบนสุดของอาคารเผยให้เห็นห้องโถงกว้างใหญ่
ผนังกระจกเงาสะท้อนแสงเมืองด้านนอก

เลขาชายก้วนำหน้าไปหยุดตรงหน้าประตูไม้บานใหญ่

ฉันสูดหายใจเข้าลึก ขณะรอเขาเคาะประตูเป็นสัญญาณ

ทันทีที่เขาเอ่ยว่า

“เชิญครับ... ท่านประธาน รออยู่ข้างใน”

ฉันเอื้อมมือผลักประตูกว้าง แสงจากกระจกบานสูงสาดเข้ามาในห้อง

เป็นริ้วสีเงินสะท้อนบนพื้นหินมันวาวชายร่างสูงมาดนิ่งสะท้อนเงาใน

แสงเจิดจ้า ในสูทหาวสีเข้ม เขายืนหันหน้าไปยังกระจกผนัง สองมือล้วง

กระเป๋า ก่อนค่อย ๆ หมุนตัวกลับมาดวงตาคมลึกจ้องฉันตรง ๆ พร้อมผาย

มือไปยังโซฟาสีเข้ม

“เชิญนั่งครับ... คุณลิลิน”

ฉันขยับร่างลงนั่งอย่างประหม่าเล็กน้อย มองท่าทีของชายตรงหน้า

เขายกนิ้วขึ้นตีคิ้วดัง “คลิก”

เลขาชายก็ปรากฏตัวทันที รับคำสั่งอย่างว่องไว

“ขอชาร์ร่อน สองถ้วยครับ วรากร”

ไม่ก็้อดีใจ ถ้วยชาร์ร่อนก็ถูกวางตรงหน้า

“เชิญครับ คุณลิลิน”

ฉันจ้องมองถ้วยชาด้วยความลังเล ปรายตามองเขายกถ้วยขึ้นจิบอย่างนิ่ง

สงบ แล้ววางลงเบา ๆ บนโต๊ะ

“ผม...ไม่วางยาคุณหรอกนะ คุณลิลิน”

ฉันยังคงเงิบ ยังคงมองเขาอย่างระมัดระวัง

เสียงทุ้มต่ำเอ่ยขึ้นซ้ำ ๆ

“ก่อนอื่น...ผมต้องขอโทษ กับเรื่องเมื่อคืน...เรื่องที่ชายบางคนไม่สุภาพกับ
คุณ”

“ค่ะ” ฉันตอบเสียงเรียบ

เขาหยุดเว้นหายใจไปชั่วขณะ

“ผมขอถามตรง ๆ นะครับ”

ฉันนิ่ง จับจังหวะทุกคำพูด

“คุณรู้ตัวใช่ไหม... ว่าคุณถ่ายอะไรเมื่อคืน?”

คำถามนั้นแทงใจฉัน หัวใจเต้นแรงราวคมมีดกรีดผ่านความทรงจำ
ภาพแฟลช ของน้ำตาล... ชายในสูท... ทุกอย่างสว่างจ้าเหมือนแสง
สะท้อนเข้าตา

“รู้ค่ะ” เสียงหลุดออกจากลำคอเบา ๆ

“และก็รู้... ว่ามันไม่ควรถูกถ่าย”

เพียงเสี้ยววินาทีแห่งความเงียบ เขาก็พยักหน้าขึ้นลง ราวกับรับรู้ทุกความ
คิดในใจฉัน

“ผมเชื่อว่าคุณไม่ได้ตั้งใจครับ”

น้ำเสียงนั้นนุ่มนวล แต่แฝงแรงกดดันบางอย่าง ทำให้ฉันกลืนน้ำลาย เขา
จึงฉัน นิ่งลึกอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนยกมือเข้าประสานกัน พลางเอนตัวเข้ามาเล็กน้อย

“ภาพนั้น...” เขาเอ่ยช้า ๆ

“มีคนต้องการให้มันหายไป...ไม่ว่าต้องแลกด้วยอะไร ”

แววตาคมกริบจับจ้องตรงมา

“และผมไม่อยากเห็นคุณ... กลายเป็นหนึ่งใน ‘สิ่งที่ต้องถูกลบออกไป’ ”

ความเงียบแผ่ซ่านทั่วห้อง ฉันรู้ดีว่าเขาไม่ได้พูดเล่น

“เพื่อความปลอดภัยของคุณ” เขากล่าวต่อ

“ผมอยากให้คุณมาทำงานกับผม... ในฐานะฟรีแลนซ์ของ StrideX”

ฉันชะงัก “หมายความว่า... คุณจะควบคุมฉันเหรอ?”

รอยยิ้มจาง ๆ ผุดขึ้นที่มุมปากเขา

“ไม่ใช่ควบคุม... แต่คุมกัน”

เสียงแม่จากเช้าวันนั้นดังขึ้นในหัว

“อย่าพาตัวเองไปยุ่งกับคนพวกนั้นนะ ลิลิน...”

ประโยคนั้นดังสะท้อนในอกแต่ตอนนี้... สายตาของอารัญตรึงฉันไว้นั่น

ราวกับเงื่อนไขที่ไม่มีทางหลบหนีฉันมองเขานิ่ง

แสงจากกระจกสะท้อนลงบนเลนส์กล้องที่วางอยู่ข้างมือ เส้นแสงเฉือนผ่าน

ระหว่างเรา แสบตาเหมือนความจริงและความเท็จปะทะกันในใจ

ลมหายใจฉันสะดุด ก่อนคำตอบค่อย ๆ หลุดออกจากริมฝีปาก

“ฉันจะเชื่อคุณ...”

สายตาของเราประสานกันนิ่งงัน

“...ครั้งนี้... ครั้งเดียวเท่านั้น”

บทที่ 6. แสงแฟลชแห่งการเริ่มต้น

“ลิลิน... ดูแลตัวเองนะลูก”

น้ำเสียงสั้นเครือของแม่ แทรกขึ้นมาจากลำคอ..ยังคงดังก้องอยู่ในอกของ
ฉัน ไม่อาจ แม้เวลาจะผ่านมาหลายชั่วโม่งแล้วก็ตาม

เช้าวันนี้คือวันแรกในฐานะช่างภาพและนักข่าวฟรีแลนซ์ของ StrideX
ฉันในเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีอ่อน สอดชายไว้ในกระโปรงยาวผ้าลินินสีเทาเข้ม
ปลายกระโปรงพลิ้วเบาเมื่อสายลมพัด สวมรองเท้าผ้าใบสีน้ำตาลเข้ม
ฉันยึดหลังตรง สูดลมหายใจเข้าเต็มปอด ปลายนิ้วเลื่อนไปสัมผัสกล้อง
ราวกับย่ำเตือนตัวเองให้มั่นใจ เพื่อจะก้าวเท้าเข้าสู่โลกอีกใบ โลกที่เต็มไปด้วย
ด้วยความหรรษา อารมณ์ และความคาดหวังที่สูงลิ่ว

เบื้องหน้า ตึกกระจกสูงเสียดฟ้า เหนือถนนสะท้อนแสงแดดจ้า ราวกับ
ประกาศความรุ่งโรจน์และอำนาจที่ไม่มีใครเทียบ

ชายหญิงในชุดสูทเรียบเคลื่อนไหวเป็นระบบ

“คนในที่นี้หน้าไม่รับแขกเลย...” ฉันพึมพำกับตัวเอง ขณะกวาดตามอง
ผู้คนที่เดินสวนไปมา สูทเรียบหรู ผมเกล้าตั้ง และท่าทีเย็นชาราวกับทุกคน
ถูกฝึกให้ปิดอารมณ์ไว้หลังใบหน้าเรียบเฉย

แสงไฟจากโถงใหญ่ส่องกระทบพื้นหินอ่อนจนมันวาว เงาของผู้คนซ้อนทับ
กันเป็นริ้วๆ ดูราวกับกระจกเงาที่สะท้อนโลกอีกใบ
โต๊ะประชุมยาวเรียงรายด้วยเอกสารและแก้วคริสตัล ทุกอย่างสมบูรณ์แบบ
จนน่าเกรง ด้านหนึ่งของห้องเป็นกระจกบานสูง ฉ้นมองลงไปยังถนนเบื้อง
ล่าง รถยนต์เคลื่อนผ่านเป็นแถวเป็นระเบียบ
พนักงานเสิร์ฟพริบตาและกาแฟอย่างประณีต มีอยกถ้วยอย่างมั่นคง ส่งรอย
ยิ้มสุภาพให้ชายในสูทเรียบหรู แต่ละก้าวของพนักงานในชุดยูนิฟอร์มเป็น
ไปอย่างเป็นจังหวะ ชายในสูทจับแก้วคริสตัลแน่น วางเอกสารอย่าง
เรียบร้อย ทุกการเคลื่อนไหวสะท้อนความเป็นระเบียบสูงสุด เป็นระยะห่าง
ที่บอกชัดเจนถึงอำนาจและความต่างของสถานะ

ฉ้นยกกล่องขึ้น สูดลมหายใจเข้าลึก และมองรายละเอียดของร่องเท้ารุ่น
ใหม่ที่ต้งอยู่บนแท่นกระจกใส ความเงียบของโถงใหญ่และระเบียบ
เรียบร้อยรอบตัว ทำให้ทุกการกดขัดเตอร์ยิ่งมีน้ำหนัก
แซะ แซะ แซะ เสียงขัดเตอร์ดังเป็นจังหวะภายในห้องสตูดิโอเงียบกริบ

รองเท้า Quantum Prime ตั้งอยู่บนแท่นกระจกใส แสงไฟ LED สาดลง
มากระทบพื้นผิวอย่างพอดี บางส่วนเป็น ไฮบริดคาร์บอน™ สีเทาเข้มด้าน
เรียบแต่สะท้อนประกาย เส้นสายเฉียบคมพร้อมตะเข็บเงินบาง สะท้อน
แสงราวกับเส้นโลหะมีชีวิต ด้านข้างเป็น นาโนเวฟเมซ โปร่งแสง สีฟ้าอม
ม่วง มองเห็นโครงสร้างภายใน ราวกับรองเท้ากำลังหายใจ ส่วนรุ่นลิมิเต็ด
Metallic BioSkin โล่เฉดสีเหมือนแสงเหนือ เส้นสายคมชัดและเงาวาว
ราวกับงานศิลปะที่มีชีวิต

ทุกมุมของรองเท้าดูสมบูรณ์แบบ ทั้งรูปทรง เส้นสาย และประกายสะท้อน
แท่นถูกจัดวางสูงพอดี ทำให้ Quantum Prime ดูเหมือนชิ้นงานล้ำค่า ที่
รวมเทคโนโลยีและความหรูหราไว้ในคู่เดียว

ฉันเลื่อนกล้อง หมุนมุม แล้วกดชัตเตอร์อีกครั้ง เสียงคลิกเบา ๆ ประสาน
กับแสงและเงาที่ไล่ผ่านพื้นผิว ทุกภาพคือความพยายามจับช่วงเวลา
ที่สมบูรณ์แบบที่สุดไว้

ปรับโฟกัสอีกครั้ง ล็อกมุมให้เห็นทุกเส้นสายและลวดลายที่ออกแบบมา
อย่างประณีต บนป้ายราคาที่ยาวอยู่ข้างแท่น ตัวเลขที่ไม่ได้บอกเพียงราคา
แต่บ่งบอกถึง “สถานะ” ของผู้ที่มีสิทธิ์ครอบครอง

ทุกครั้งที่ชัตเตอร์กดลง มันไม่ใช่แค่การถ่ายภาพสินค้า แต่เป็นการบันทึก
โลกของความหรรษา... และแรงกดดันที่ซ่อนอยู่เบื้องหลัง

ฉันลืกลายตาลงบนกรอบเลนส์อยู่คู่หนึ่ง พยายามเก็บรายละเอียดทุก
แสงและเงาอย่างตั้งใจ

และทันใดนั้น... เผลอเงยสายตาคขึ้น

สายตาฉันสบเข้ากับ **เขา** อย่างจัง 'อาร์ณ'

ในสตูเข้มหรุ สองมือล้วงกระเป๋า เขาเอนร่างฟังมูมหนึ่งของสตูดิโอ มาด
เข้มลึก ดวงตาของเขาสบกับฉันนิ่ง ๆ รวากับอ่านทุกความคิดที่แวบเข้ามา
เส้นกรอบหน้าคม ใบหน้าเรียบนิ่ง สายตาคมกริบจับจ้องมาที่ฉันอย่างไม่
กระพริบตา

มือฉันเกร็งแน่นรอบกล้อง หัวใจเต้นแรงจนแทบทะลุออกมา แรงกดดันจาก
การทำงานผสมกับแรงดึงดูดบางเบาที่ฉันไม่เข้าใจ ทำให้ฉันเผลอก้าวถอย
หลังไปครึ่งก้าวโดยไม่รู้ตัว

แต่ก่อนที่ฉันจะหันตัวรับ เขาก็หมุนตัวกลับหลัง แผ่นหลังกว้างและท่าที่
มั่นคงค่อย ๆ ลับหายไป ในแสงไฟของสตูดิโอ
เหลือเพียงเสียงหัวใจฉันที่ยังเต้นแรงเกินควบคุม...

“ท่านประธาน ครับ” เสียงเรียบของ วรากร ดั่งคลื่นท่ามกลางความเงียบสงัด
ในห้องส่วนตัวชั้นบนสุดของตึก
อารัญยังคงยืนนิ่งอยู่หน้าชั้นวางของ เขามองภาพถ่ายในกรอบไม้สีเข้ม
ชายในชุดกำลังยิ้มอย่างอ่อนโยน ดวงตาในภาพนั้นเหมือนจะมองทะลุ
ผ่านกาลเวลา แสงจากกระจก ลงมาทาบบนใบหน้าของอารัญครึ่งหนึ่ง เงา
และแสงตัดกันจนเห็นเส้นกรามคม
เขาหันศีรษะเพียงน้อย เพียงพอให้วรากร รู้ว่า เขากำลังตั้งใจฟัง
“คุณลิลิน โฮซิคาวะครับ... อดีตลูกสาวของมิลเตอร์คิริน โฮซิคาวะ ตอนนี้อยู่
อาศัยอยู่ในคอนโดเก่ากลางตรอกแคบในใจเมือง ครับ”
อารัญนิ่งไปอีกครู่ ปลายนิ้วแตะกรอบรูปเบา ๆ

แล้วดูตามขอบไม้ราวกับกลัวว่าภาพนั้นจะจางหายไปพร้อมกับสัมผัสนั้น
เขาก็มองหน้าลงเล็กน้อย เสียงหายใจกลั่นอยู่เพียงวินาที ค่อยๆ หันกลับมา

มอง วรากร

“พุ่มนี้เข้า... ให้เธอเข้ามาหาผม”

“รับทราบครับ”

บทที่7 แผลในอดีต

นับวัน แม่ยิ่งอ่อนแรงลง ผิวซีดบางราวกระดาษ ฉันประคองแม่ขึ้นจาก
เตียงช้า ๆ

“แม่คะ ดื่มน้ำสักหน่อยนะ”

ฉันยื่นแก้วชาอุ่นให้ ท่ามกลางแสงแดดยามเช้าที่ลอดผ่านม่านบาง ๆ เข้า
มาในห้อง

แม่รับแก้วไปด้วยมือสั่นนิด ๆ แล้วยกขึ้นจิบ

“ไปทำงานเถอะลูก” เสียงท่านยังคงอ่อนโยน แม่แผ่วลงกว่าเดิม

“ภาระหน้าที่สำคัญกว่า ถึงแม่จะอายุมากแล้วแต่ก็ดูแลตัวเองได้”

แม่ของฉันเข้มแข็งเกินกว่าที่ฉันจะเอ่ยคำขอ รอยยิ้มของท่านเป็นทั้งพลัง
และความเจ็บในเวลาเดียวกัน ข้อความจากวารสารยังคงค้างอยู่บนหน้าจอ

“ เข้าพบ ท่านประธาน วันนี้ 11 โมงชั้น64”

ฉันมองข้อความนั้นอยู่ครู่หนึ่ง สูดหายใจลึก แล้วหันกลับมาตอบแม่

“ค่ะ แม่”

ที่สำนักงาน StrideX Group ชั้น 64

ก็อก... ก็อก...

“เข้ามาเลยครับ” เสียงทุ้มเรียบดังขึ้นจากด้านใน

ฉันผลักประตูที่แง้มไว้เข้าไปช้า ๆ ห้องรับรองหรูหราบนชั้นสูงสุดของ

ตึกระฟ้าปรากฏต่อสายตา ม่านบางสีครีมพลิ้วไหวรับลมจากระเบียง ทุก

อย่างในห้องดูสงบจนเหมือนเวลาหยุดนิ่ง

ทั้ง เพอร์นิเจอร์เรียบหรู โต๊ะทำงานขนาดใหญ่ และชั้นวางที่เต็มไปด้วย

กรอบรูปเรียงราย รวากับเป็นที่เก็บ “ความทรงจำ” มากกว่าของตกแต่ง

ฉันก้าวเข้าไปอีกนิด

“เริ่มได้เลย” เสียงทุ้มต่ำดังขึ้น พร้อมกับเขาหันหน้ามามองฉัน

กระจกบานใหญ่ด้านข้างสะท้อนภาพอวาร์ณในชุดเรียบหรูไว้ที่ติ รวากับทุก

อย่างถูกจัดวางไว้อย่างพอดี

“คะ” ฉันตอบเบา ๆ ก่อนจะสูดลมหายใจลึก

ฉันขยับเข้าไปที่ละก้าว ตรวจดูแสงจากกระจก ปรับมุมกล้อง แล้วค่อยยก
ขึ้นแนบตา มองผ่านช่องเล็ง

ปลายนิ้วแตะปุ่มชัตเตอร์ แฮะ! เสียงเดียวสะท้อนก้องในห้องที่เงียบสนิท
อาวุธขยับศีรษะเล็กน้อยตามคำแนะนำของฉัน ฉันก้มลงดูภาพในหน้าจอ
เช็กโฟกัส แล้วเงยหน้าขึ้น ดวงตาของเราประสานกันอย่างจัง เพียงเสี้ยว
วินาทีเท่านั้น แต่กลับรู้สึกเหมือนเวลาหยุดลง ฉันรีบหลบสายตา ยกกล้อง
ขึ้นใหม่ ทำราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ระหว่างพัก ฉันมองความหรรษารอบตัวพลางก้าวไปด้วยแรงดึงดูด
ปลายนิ้วแตะขอบโต๊ะไม้สัก พลัน สายตาสะดุดกับ
“ภาพในกรอบไม้เก่า” ที่วางอยู่ตรงมุมหนึ่ง ฉันเอียงหน้ามอง ภายในนั้น
คือภาพถ่ายของเด็กชายคนหนึ่งที่ยิ้มเคียงข้างหญิงสาวผมยาว
“อย่าหยิบของที่ไม่เกี่ยวข้อง” เสียงทุ้มเย็นดังขึ้นทันที
ฉันรีบชักมือกลับ “อะ...ขอโทษค่ะ ”

เขาเดินมาหยุดที่ข้างๆฉัน

“นั่นคือคนที่ฉันล้มเหลวในการปกป้อง” นิ้วโป้งของเขาถูบขอบกรอบไม้ช้า

ๆ รวากับจะส่งคำขอโทษให้คนในภาพ

ฉันยืนนิ่ง หันมองเสี้ยวหน้าของเขา เห็นความเจ็บปวดที่ซ่อนอยู่ใต้ความ

สงบนิ่งนั้นอย่างชัดเจน ... ฉันรู้ว่าเบื้องหลังดวงตาที่เข้มแข็งของอาร์ญ คือ

รอยแผลลึกลับที่ยังไม่เคยมีใครแตะต้อง

...

เวลาผ่านไปรวดเร็วเหมือนกรอข้าม

แดดบ่ายสาดลงบนพื้น ฉันเดินลงมาด้านล่างของอาคารผ่านทางเดินไปยัง

ห้องพักน้ำชาและกาแฟความสงบที่นี่ถูกทำลายเล็กน้อยด้วยเสียงพนักงาน

สองคนคุยกันดังลอดออกมา

“เห็นไหม ท่านประธาน อาร์ญ เริ่มพาเด็กช่างภาพมาด้วยตลอดเลย” เสียง

หนึ่งกระซิบอย่างตื่นเต้น แผ่ความอยากรู้อยากเห็น

“เธอคนนั้นเธอ... ช่างภาพในงาน Gala น่ะ?” อีกเสียงตอบพร้อมหัวเราะเบา ๆ รวากับกำลังซุบซิบเรื่องราวลับ“ระวังเถอะ เดี่ยวโดนสาว...จิกเอา”

เสียงหัวเราะแทบพว่ยนความหมั่นไส้ดังตามหลังมา

ฉันได้ยินชัดทุกคำ แต่ไม่ได้สนใจ เดินเลยผ่านไปเหมือนเสียงนั้นเป็นแค่ลมพัดผ่าน

...

จนเวลาเลิกงาน ฉันก้าวออกจากประตูอาคาร ลมเย็นพัดใบปาล์มไหวเบา

ๆ หญิงสาวร่างสูงในชุดสูทขาวเรียบหรูยืนรออยู่ริมฟุตบาท

ริมฝีปากแดงยกขึ้น รวจะทักทาย แต่สายตาของเธอยังคงเยือกเย็น

“อเล็กซี่” เสียงฉันแผ่วเบากับตัวเอง

“ลิเลียน โยชิตาอะ... ช่างภาพคนพิเศษของ ประธานบริษัท”

น้ำเสียงของเธอนุ่ม แต่แฝงแรงกดดันชัดเจน

“ฉันไม่ได้พิเศษอะไรค่ะ แค่ทำงานตามหน้าที่”

อเล็กซี่หัวเราะในลำคอ

“แน่ใจหรือคะ? สำหรับคุณอารัญ... ไม่มีใครได้อยู่ใกล้ขนาดนั้นง่าย ๆ
หรอก”

หัวใจฉันเต้นแรงขึ้นทุกวินาที ลมเย็นพัดผ่าน แต่ความร้อนจากสายตาของ
เธอกลับทำให้รู้สึกรากับถูกตรวจสอบทุกลมหายใจ

ฉันก้าวถอยอีกก้าว แต่เธอไม่ถอยตาม กลับก้าวเข้ามาใกล้แทน ระยะห่าง
ลดลงจนฉันแทบสัมผัสได้ถึงลมหายใจของเธอ

เธอยืนมั่นคง ริมฝีปากแดงยกขึ้นเล็กน้อย แต่แววตาไม่เคยอ่อนโยน

เธอหัวเราะอีกครั้ง แล้วก้าวเข้ามาใกล้จนแทบชิด สายตามคมฟาดมาที่ฉัน
เต็มแรง แล้ว... เธอพูดเพียงคำเดียว จนฉันชะงัก

“ระวังตัวหน่อยนะ... ลิลิน”

บทที่ 8. สายฝนที่โปรยปราย

ถึงแม้คำพูดของอเล็กซ์จะทำให้ฉันชะงักไปชั่วครู่ แต่ก็ไม่ได้ทำให้ใจฉันหวั่น

ไหวแม้แต่หน่อย ฉันมองว่ามันก็แค่เสียงหมาเห่าหอน

จึงเพียงเบี่ยงตัวหลบ แล้วเดินผ่านไปอย่างไม่มีใส่ใจ

ถูขั้วตัมปลาในมือส่งกลิ่นหอมอบอวล ของโปรดของแม่

จากร้านเจ้าประจำชื่อดังหน้าปากซอยทางเข้าคอนโด

ฉันผลอยยิ้มออกมาเมื่อคิดถึงใบหน้าแม่ที่กำลังรออยู่ในบ้าน...

รอยยิ้มอบอุ่นที่ฉันคุ้นเคยมาทั้งชีวิต

ทันทีที่เสียง คลิ๊ก ดังขึ้น ประตูค่อย ๆ เปิดออกแสงสุดท้ายของวันสาดเข้า

มากระทบดวงตา ฉันยกมือขึ้นบัง หรือตามองผ่านแสงนั้น

แม่ของฉันนอนนิ่งอยู่บนโซฟาเดี่ยว ท่ามกลางความเงียบงันของห้อง

“แม่จ๋า... ลูกกลับมาแล้วจ๊ะ”

“แม่...”

เสียงของฉันสั่นพร่าขณะก้าวเข้าใกล้ที่ละก้าว ใบหน้าของแม่เรียบนิ่ง

ไร้การตอบกลับ ความหวาดกลัวค่อย ๆ กัดกินใจ มือที่ยื่นออกไปแตะบน

แขนแม่เริ่มสั่นเทา ผิวที่เคยอบอุ่น... กลับเย็นเฉียบจนใจฉันแทบหยุดเต้น

“แม่...?”

เสียงฉันทาหวีแทบขาดหายก่อนยกหลังมือขึ้นแตะที่ลำคอของแม่

ซีพจรรนั้น... นิ่งสนิท

โลกทั้งใบเหมือนหยุดหมุน หายใจแทบไม่ออก มือสั่นเทาว่าโทรศัพท์ขึ้น

แนบหู เสียงรอสายของเจ้าหน้าที่ดังแข่งกับจังหวะหัวใจที่แทบระเบิด

“ช่วยด้วยค่ะ! แม่ฉัน... แม่ไม่หายใจ!”

ความกลัว ความสับสน และความเสียใจพุ่งทะลุหัวใจฉัน

น้ำตาไหลอาบแก้มเป็นสายมือสั่นร่ำรากับจะคว้าทุกอย่างที่เอื้อมรอบตัว

เพื่อยึดเหนี่ยวตัวเอง แต่ไม่มีอะไรช่วยให้อใจสงบได้เลย

ไม่นาน เสียงไซเรนแว่วมาจากที่ไกลก่อนจะค่อยๆ ดังขึ้นเรื่อยๆ แสงไฟสี

แดงวาบสะท้อนบนผนังห้อง ประตูถูกผลักออก

เจ้าหน้าที่กรูกันเข้ามา อุปกรณ์ในมือส่องแสงเย็นเฉียบ พวกเขารีบช่วยกัน

ยื้อชีวิตแม่เสียงเครื่องตรวจชีพจรดังเป็นจังหวะสั้นๆ ฉันยืนมองอยู่ข้างๆ มือ

กำแน่นน้ำตาไหลรินไม่ขาดสายความหวังและความกลัวปะปนกันอยู่ใน

หัวใจราวกับทั้งจักรวาลหยุดหมุนรอผลลัพธ์ของวินาทีนี้

เวลาผ่านไป... เหมือนนิรันดร์ ทุกเสียงค่อยๆ เงียบลง เหลือเพียงเสียงหัวใจ

ฉันที่เต้นแผ่ว หนึ่งในเจ้าหน้าที่เงยหน้าขึ้น สบตาฉันนิ่งๆ ก่อนเอ่ยซ้ำๆ

“แม่คุณ... จากไปอย่างสงบครับ”

เสียงนั้นยังดังก้องอยู่ในหัว แม้เวลาจะผ่านไปหลายวัน

สายฝนโปรยปรายแผ่วเบาเหนือสุสานบาทหลวงยกไม้กางเขนขึ้นเหนือ

หลุมศพ เสียงท่มของเขาเรียบซ้ำ เต็มไปด้วยความสงบและศรัทธา

“ขอให้ดวงวิญญาณของเธอได้พบแสงสว่างนิรันดร์ และให้ผู้ที่ยังอยู่ ได้รับความเข้มแข็งจากความรักที่ยังคงอยู่...”

เสียงภาวนาดังคลอไปกับเสียงฝนกระแทบดินกลิ้งดอกกลีบลิลลี่ลอยขอลใน

อากาศ อ่อนโยนราวกับกำลังปลอบประโลมความสูญเสียที่ไม่อาจย้อนคืน

ฉันยืนอยู่ข้างหลังเจียบ ๆ มีเพียงไม่กี่คนที่มาร่วมส่งแม่เป็นครั้งสุดท้ายร่วมใน
มือสั่นไหวตามแรงลม ดอกไม้สีขาวเปียกชื้นจนกลีบเริ่มร่วง

บาทหลวงปิดคัมภีร์อย่างช้า ๆ ก่อนถอยหลังไปพร้อมคำภาวนาสุดท้ายผู้คน
ทยอยออกจากสุสานทีละคน เหลือเพียงเสียงรองเท้าที่ค่อย ๆ จางหายไป
ในระยะไกล

แนนซียกมือโอบหลังฉันเบา ๆ เป็นสัญญาณแห่งการปลอบใจ ก่อนจะถอย
ห่างออกไป จางหายไปพร้อมสายฝนที่เริ่มซา

ฉันยังคงยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น รองเท้าดำจมอยู่ในดินขึ้นกลิ้งฝนและกลิ้งดิน
ปะปนอยู่ในลมหายใจเมื่อที่กำดอกกลีบลิลลี่ขาวแนบจนกลีบยับสั่นอยู่กลาง
อากาศ โลกทั้งใบพบว่ามัว...ราวกับภาพที่ยังไม่ถูกโฟกัส

“แม่...” เสียงเรียกนั้นแทบไม่หลุดจากลำคอ

แล้วในความเงียบนั้นเอง เสียงฝีเท้าหนักแน่นดังขึ้นจากด้านหลัง

แล้วขยับมาชนข้าง สุนัขมีลูกคลุ่มบนไหล่ฉัน อย่างแผ่วเบา

น้ำเสียงเรียบนิ่งแต่มั่นคง

“ท่าน... คงภูมิใจในตัวคุณ”

“ผมจะอยู่กับคุณตรงนี้... จนกว่าคุณจะกลับ”

เพียงไม่กี่วินาที... แต่เหมือนทุกสิ่งรอบตัวหยุดนิ่ง

ฉันเงยหน้าขึ้นตามเสียงนั้น เห็นอาวุธในเสื้อเชิ้ตสีเรียบ ยืนตรงอย่างสุภาพ

ท่าทางของเขาสงบและมั่นคงราวกับกำลังพยุงโลกทั้งใบไว้ไม่ให้ฉันล้ม

ใบหน้าของเขาแผ่ทั้งความอ่อนโยนและความเข้มแข็ง เมื่อเขาเงยสายตา

ขึ้นมองฉันช้า ๆ ในแวตานั้น... มีบางอย่างอบอุ่น ลึกซึ้ง และอ่อนโยน

ราวกับคนที่เคยผ่านความสูญเสียมาก่อน เข้าใจความเจ็บปวดที่ฉันกำลัง

เผชิญโดยไม่ต้องเอ่ยคำใด

ความรู้สึกซึ่งใจและสับสนประดังเข้ามาในอกความอบอุ่นจากสายตาและ

คำพูดของเขา ค่อยๆ หลอมละลายความเหินห่างในใจที่ฉันไม่อาจ

ปกปิดได้อีก